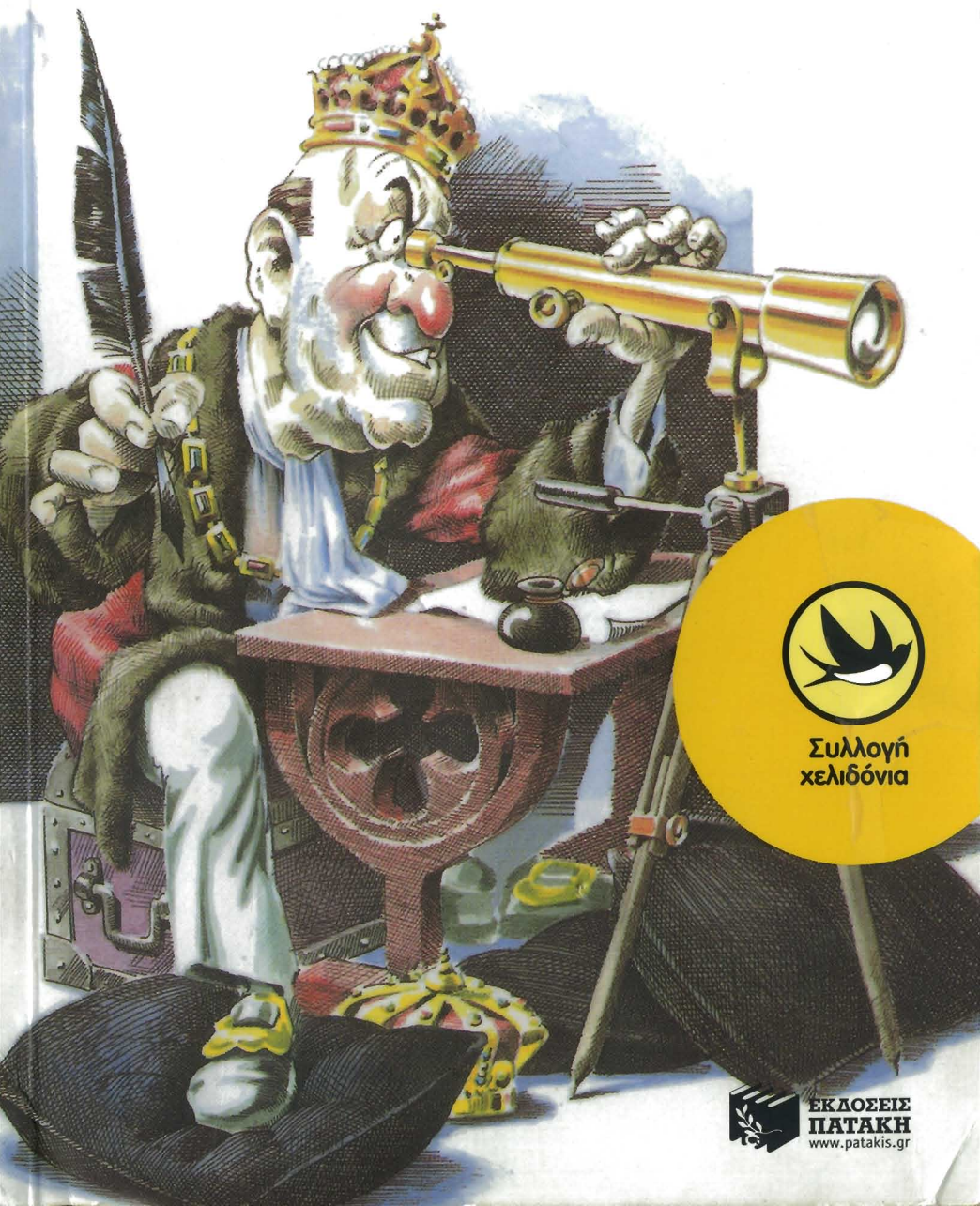

Ευγένιος Τριβιζάς

Τα μαγικά μαξιλάρια

Συλλογή
χελιδόνια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τα μαγικά μαξιλάρια

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Τα μαγικά μαξιλάρια

Εξώφυλλο - Εικονογράφηση
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΙΛΙΔΟΝΙΑ

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Χελιδόνια – 12

Ευγένιος Τριβιζάς, *Τα μαγικά μαξιλάρια*

Εξώφυλλο, εικονογράφηση: Βαγγέλης Παυλίδης

Επιμέλεια, διορθώσεις: Βικτώρια Μπατζόγλου

Φωτοστοιχειοθεσία: Π. Καπένης

Φιλμ: Αφοί Πίνα

Copyright© για το κείμενο Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Ευγένιος Τριβιζάς, 1991

Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 1991

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 1992

Ακολούθησαν οι ανατυπώσεις Ιουλίου 1992, Μαρτίου 1993, Οκτωβρίου 1993,

Μαΐου 1994, Οκτωβρίου 1994, Απριλίου 1995, Οκτωβρίου 1995,

Φεβρουαρίου 1996, Ιουνίου 1996, Νοεμβρίου 1996, Μαρτίου 1997,

Οκτωβρίου 1997, Ιανουαρίου 1998, Απριλίου 1998, Οκτωβρίου 1998,

Μαΐου 1999, Νοεμβρίου 1999, Μαΐου 2000, Οκτωβρίου 2000, Ιανουαρίου 2001,

Αυγούστου 2001, Νοεμβρίου 2001, Φεβρουαρίου 2002, Σεπτεμβρίου 2002,

Δεκεμβρίου 2002, Αυγούστου 2003, Ιανουαρίου 2004, Ιουνίου 2004,

Νοεμβρίου 2004, Μαρτίου 2005, Αυγούστου 2005, Ιουνίου 2006,

Ιανουαρίου 2007, Ιουνίου 2007, Δεκεμβρίου 2007, Μαΐου 2008,

Ιανουαρίου 2009, Οκτωβρίου 2009

Η παρούσα είναι η τεσσαρακοστή εκτύπωση, Φεβρουάριος 2010

ΚΕΠ 112/10

ISBN 978-960-293-731-0

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΠΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 - FAX: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 - FAX: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Το μαύρο φτερό και το χρυσό τηλεσκόπιο	11
2. Το μυστικό συμβούλιο	15
3. Η εφεύρεση του Σαυρίλιου	20
4. Τα εφιαλτικά μαξιλάρια	25
5. Ο Αντώνης μαθαίνει το μυστικό	30
6. Τα αντιεφιαλτικά μαξιλάρια	38
7. Τα όνειρα και οι ελπίδες	44
8. Η γιορτή και η εκδίκηση	49

Έγραψαν για τον Ευγένιο Τριβιζά και το έργο του

“Μαγική πένα”.

Έθνος

“Ανεξάντλητη φαντασία”.

Εικόνες

“Ξεκαρδιστικά πρόσωπα και καταστάσεις”.

Διαβάω

“Καταιγισμός ευφυΐας, φαντασίας και πρωτοτυπίας”.

Γνωσκεία λογοτεχνική συντροφιά

“Η νέα ζωογόνα δύναμη της ελληνικής παιδικής λογοτεχνίας”.

Α. Δελώνης Ανθολογία Παιδικού Διηγήματος

“Έξοχος παραμυθάς, άξιος διάδοχος του Ροντάρι”.

Μ. Κανατσούλη Το άπειρο στην παιδική λογοτεχνία

“Χιούμορ αλλά και κοινωνική ευαισθησία με χαρακτηρισ
που έχουν περάσει πια στη φαντασία των παιδιών”.

Η Καθημερινή

“Καταπληκτικός παραμυθάς των καιρών μας, που, εδώ και χρόνια,
γαλουχεί με τα έργα του τις νεότερες γενιές των Ελλήνων
γοητεύοντας μικρούς και μεγάλους”.

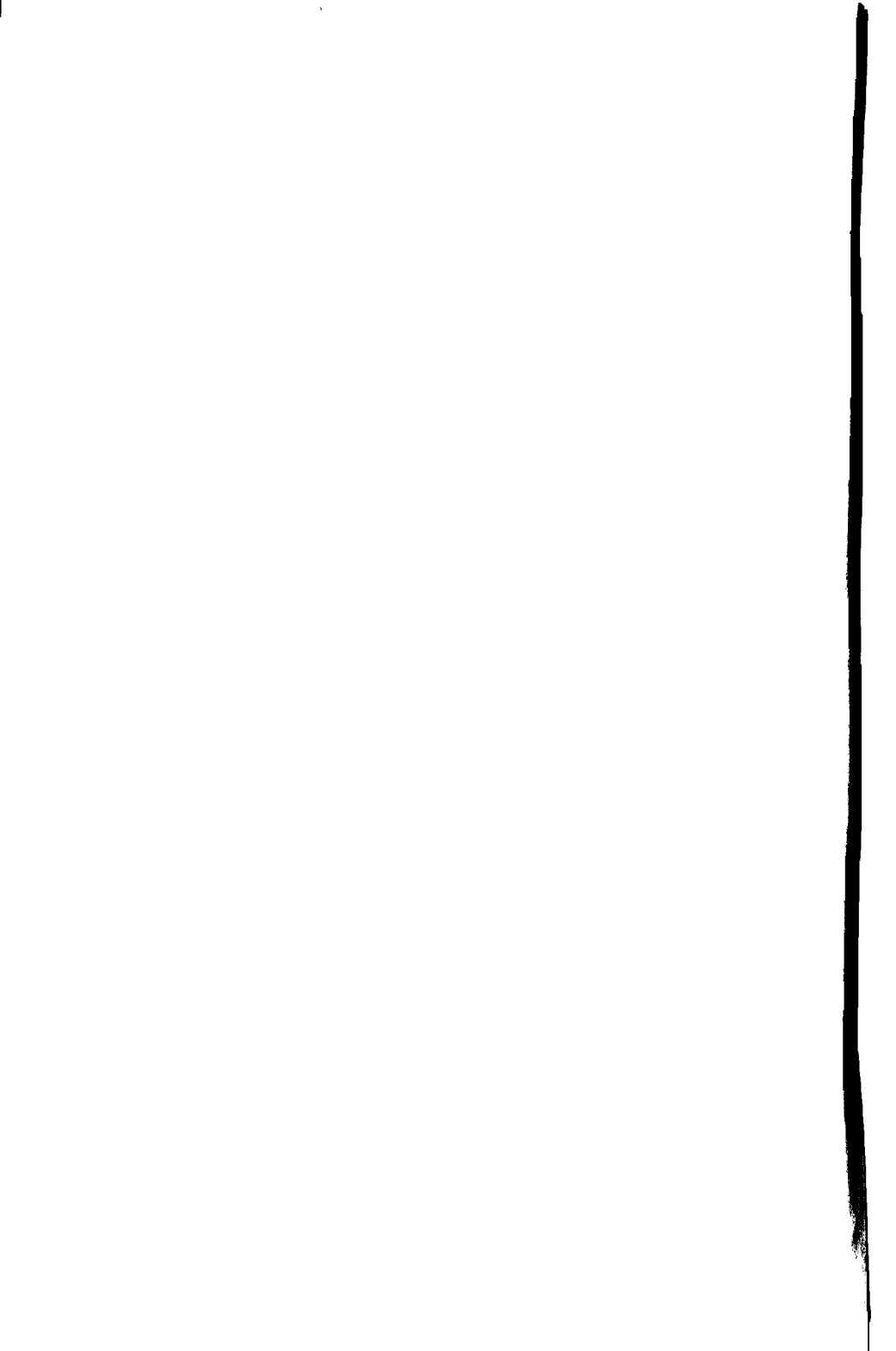
Αυγή

“Χιούμορ, ευρηματικότητα και ποίηση από ένα βιρτουόζο
των παιδικών μας γραμμάτων, καταπληκτικό δημιουργό κειμένων
για παιδιά, πρωτότυπο λογοπαίκτη και λογοπλάστη, τον καλύτερο
ίσως του είδους σήμερα στη χώρα μας”.

Ριζοσπάστης

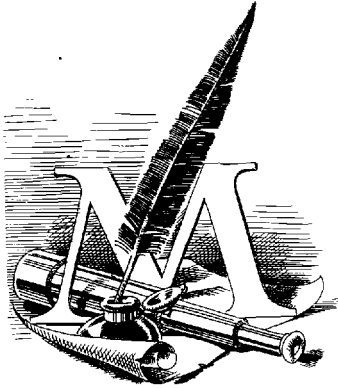
“Ο μόνος σύγχρονος συγγραφέας εν Ελλάδι που μπορεί
ανεπιφύλακτα να διεκδικήσει το χρίσμα
του παραμυθά”.

Το Βήμα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΦΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ

ΟΠΟΥ Ο ΑΡΠΑΤΙΛΑΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΤΟΥ ΦΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΤΟΥ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ

ια φορά κι έναν καιρό, σε μια μακρινή χώρα που την έλεγαν Ουρανούπολη, βασίλευε ένας μισητός άρχοντας, ο Αρπατίλαος ο πρώτος. Ο άρχοντας αυτός είχε δώδεκα κορόνες. Κάθε μήνα, δηλαδή, άλλαζε κορόνα. Είχε επίσης ένα χρυσό τηλεσκόπιο και ένα φτερό από κοράκι. Πρώτα θα σας πω τι έκανε με το φτερό από κοράκι και μετά θα σας πω τι έκανε με το τηλεσκόπιο: Με το φτερό έγραφε νόμους. Όχι όμως συνηθισμένους νόμους. Νόμους απαίσιους και φοβερούς.

Για να σας δώσω ένα παράδειγμα, ήθελε οι υπήκοοί του να δουλεύουνε ασταμάτητα στα ορυχεία

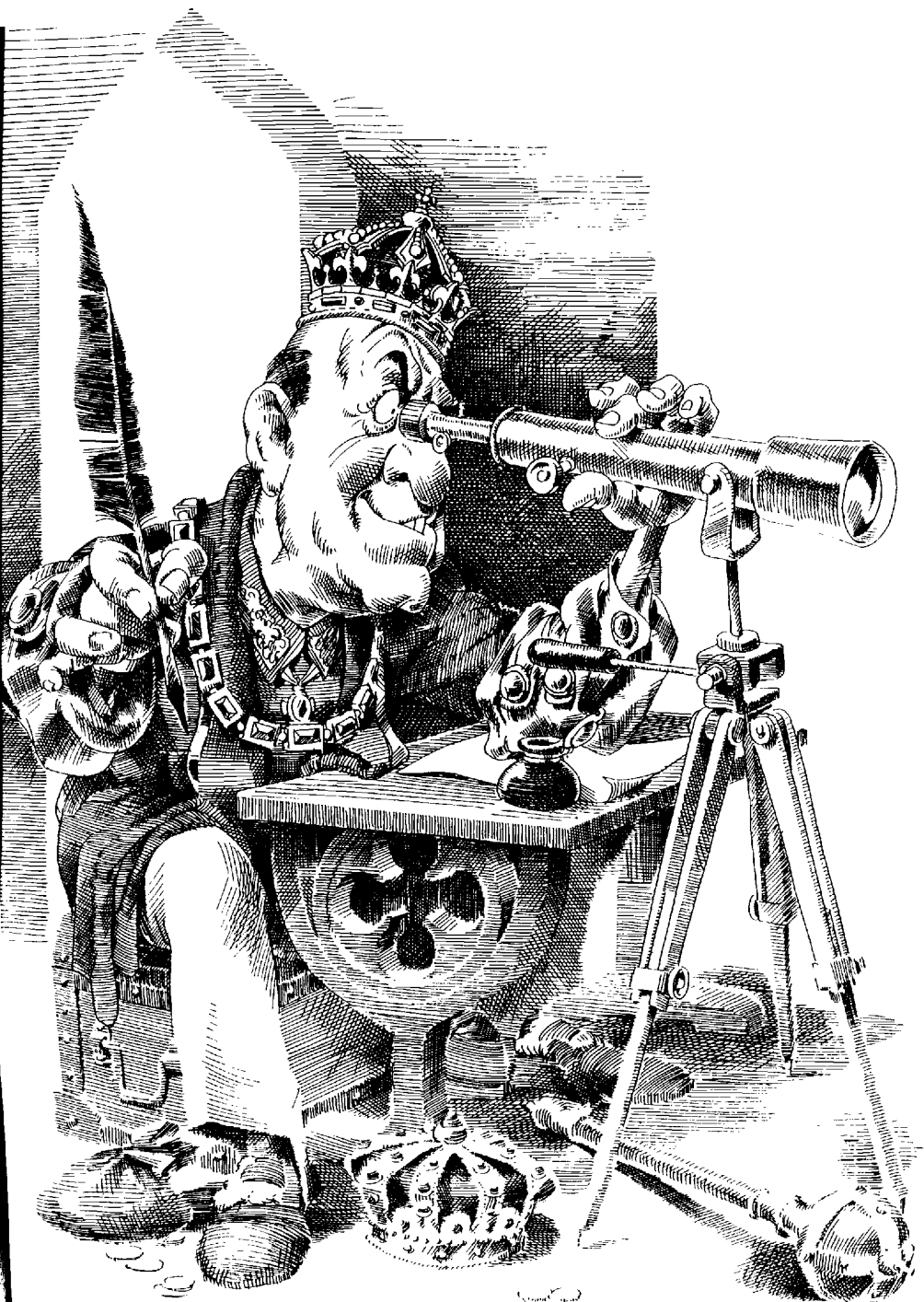
και να βγάζουνε πολύτιμα πετράδια, για να στολί-
ζει τις δώδεκα βασιλικές κορόνες του. Γι' αυτό είχε
βγάλει ένα νόμο που καταργούσε τις Απόκριες, τα
διαλείμματα των σχολείων, τα πάρτι των γενεθλίων
και τις Κυριακές. Σύμφωνα με το νόμο αυτό, οι Κυ-
ριακές άλλαζαν όνομα: Βαφτίζονταν «Προδευτέ-
ρες» και δεν ξεχώριζαν στο παραμικρό απ' τις κα-
νονικές Δευτέρες.

Ένας άλλος νόμος πάλι όριζε ότι όλα τα λούνα
παρκ και οι παιδικές χαρές έπρεπε να κλείσουν και
στη θέση τους να στηθούν πέτρινες φυλακές. Τις
φυλακές τις είχε ανάγκη ο Αρπατίλαος, για να
κλείνει όσους παραβίαζαν τον προηγούμενο νόμο
και τολμούσαν να σβήσουνε κεράκια γενεθλίων ή να
ντυθούνε πιερότοι ή μπαλαρίνες τις Απόκριες ή να
μην πάνε σχολείο την Προδευτέρα.

Και επειδή οι φυλακές χρειάζονται λουκέτα και
συρματοπλέγματα, είχε βγάλει έναν άλλο νόμο, που
όριζε ότι όλοι οι ανθόκηποι και τα πάρκα έπρεπε
να πυρποληθούν και στη θέση τους να χτιστούν ερ-
γαστάσια κατασκευής λουκέτων και πλεκτήρια συρ-
ματοπλεγμάτων.

Και να 'ταν μόνο αυτοί οι νόμοι!... Δεν ήταν...
Είχε βγάλει τόσους πολλούς νόμους ο Αρπατίλαος,
που οι ταλαίπωροι οι Ουρανουπολίτες, ό,τι και να
κάνανε, δεν μπορεί, όλο και κάποιον θα παραβιά-
ζανε.

Ο λόξιγκας, ας πούμε, απαγορευόταν αυστηρά·
κι όποιος φταρνιζόταν ή έξιυνε τη μύτη του ή έκανε

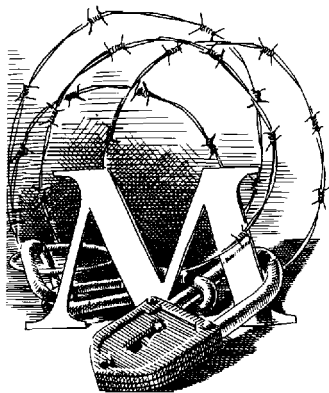
κατακόρυφο στο μπαλκόνι του έπρεπε να πληρώνει βαρύ πρόστιμο.

Τώρα που σας είπα τι έκανε με το μαύρο φτερό, έφτασε η ώρα να σας πω τι έκανε με το τηλεσκόπιο. Το έπαιρνε λοιπόν, πήγαινε στον πιο ψηλό πύργο του παλατιού, που είχε δώδεκα παράθυρα, και παρατηρούσε την επικράτειά του, που απλωνόταν σαν πιάτο ολόγυρά του. Μόλις έβλεπε κάτι που του άρεσε, την πιο λαχταριστή τηγανητή πατάτα στο τηγάνι καμιάς νοικοκυράς, ας πούμε, ή την πιο σπαρταριστή τοιπούρα στα δίχτυα κανενός ψαρά, ειδοποιούσε με το γουόκι τόκι τους φρουρούς του, που έσπευδαν με τις μοτοσικλέτες τους, την άρπαζαν, την έβαζαν σε μια χρυσή χαρτοσακούλα και του την έφεραν.

Δεν είναι λοιπόν ν' απορεί κανείς που οι Ουρανούπολίτες αντιπαθούσαν φοβερά τον Αρπατίλαο. Καμιά φορά, μάλιστα, του έβγαζαν τη γλώσσα ή έκαναν γκριμάτσες πίσω από τη πλάτη του. Άλλοτε πάλι, τάχατες από απροσεξία, πετούσαν μπινανόφλουδες μπροστά στην πύλη του παλατιού, για να γλιστράει και να πέφτει, όταν έβγαινε από το παλάτι, για να επιθεωρήσει τα ορυχεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΟΠΟΥ Ο ΑΡΠΑΤΙΛΑΟΣ ΚΑΛΕΙ ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΓΙΑ ΠΟΙΟ ΛΟΓΟ ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΓΑΠΑΝΕ ΟΙ ΥΠΗΚΟΟΙ ΤΟΥ

ια μέρα, ο Αρπατίλαος κάλεσε στην αίθουσα του θρόνου τρεις έμπιστους αυλικούς. Τον Τίλιο Ξεφτίλιο, τον υπασπιστή του, το Βουλίμιο Βλήμα, τον αρχηγό της φρουράς, και το Σαυρίλιο Βρισελιέ, τον αρχιμάγο του παλατιού.

– Μπορείτε να μου εξηγήσετε, τους ρώτησε, γιατί δε με αγαπάνε οι υπήκοοί μου; Έχω βγάλει πάνω από πενήντα νόμους που ορίζουν ότι πρέπει να με αγαπάνε μέχρι σκασμού, αλλά αποτέλεσμα δε βλέπω.

– Μα τι είναι αυτά που λέτε, Μεγαλειότατε; Αστειεύεσθε; Και βέβαια σας αγαπάνε! τον διαβε-

βαίωσε ο Τίλιος Ξεφτίλιος, που ειδικευόταν στις κολακείες και είχε σπουδάσει Εφηρμοσμένη Κολακευτική στο Πανεπιστήμιο της Γλειψίας. Σας λατρεύουνε!

– Τότε γιατί ρίχνουνε μπανανόφλουδες μπροστά στην πύλη; επέμεινε ο Αρπατίλαος. Γιατί σπάω τα μούτρα μου, κάθε φορά που πάω να βγω απ' το παλάτι; Γιατί;

– Ίσως... ίσως... νομίζουν ότι σας αρέσει το πατινάζ! προσπάθησε να εξηγήσει ο Τίλιος Ξεφτίλιος.

Ο Αρπατίλαος τον στραβοκοίταξε.

Ο Σαυρίλιος Βρισελιέ χαμογέλασε σκοτεινά και καταχθόνια.

– Κακά τα ψέματα... Αν και θα έπρεπε, δε σας αγαπάνε, Μεγαλειότατε, είπε παίζοντας ένα κομπολόι από ματόχαντρα στα μακριά κοκαλιάρικα χέρια του. Και θα σας εξηγήσω το γιατί...

– Για λέγε!

– Δε σας αγαπάνε, επειδή τα βράδια ονειρεύονται...

Ο Αρπατίλαος σούφρωσε τα φρύδια.

– Τι σχέση έχει αυτό; ρώτησε.

– Έχει και παραάχει, Μεγαλειότατε, εξήγησε ο Σαυρίλιος. Βλέπουν στον ύπνο τους τούρτες, πυροτεχνήματα και λούνα παρκ, τα συγκρίνουν με τα συρματοπλέγματα και τα λουκέτα που βλέπουνε στον ξυπνητό τους και δεν είναι ν' απορεί κανείς που τα βάζουνε μαζί σας!

– Μεγάλος μπελάς τα όνειρα, συμφώνησε ο Βουλίμιος Βλήμας – ήταν παχουλός, ροδοκόκκινος, με

σακούλες κάτω από τα μάτια και στήθος γεμάτο παράρσημα. Κάτι ονειράκια τόσα δα, που δε σου γεμίζουνε το μάτι, φουντώνουνε καμιά φορά, φουντώνουνε σαν τη φωτιά, γίνονται σίφουννας, λαίλαπα γίνονται και κάνουνε τον κόσμο άνω κάτω!

Ο Αρπατίλαος άλλαξε χρώμα, κοίταξε πίσω από τον ώμο του και ξεροκατάπιε.

– Τι έχετε να προτείνετε; ρώτησε πιπιλώνοντας την άκρη του σκήπτρου του ανήσυχος.

– Μόνο αν τους στερήσετε τα όνειρα, τότε μόνο θα ησυχάσετε, τον συμβούλεψε ο Βουλίμιος Βλήμας με τη βροντερή φωνή του. Προτείνω να βγάλετε ένα νόμο που θα απαγορεύει αυστηρά τα όνειρα. Και εγώ θα αναλάβω την εφαρμογή του. Θα οργανώσω ονειρικές περιπολίες που θα σπάνε τις πόρτες, θα μπαίνουν στα σπίτια και θα «περιποιούνται» όσους παραβαίνουν το νόμο!

– Εγώ προτείνω να βάλουμε ονειρικά παρκόμετρα δίπλα στα κρεβάτια και να φορολογούμε τα όνειρα, συμβούλεψε ο Τίλιος Ξεφτίλιος, που είχε φήμη οικονομολόγου. Έτσι, δε θα τους συμφέρει να ονειρεύονται και θα τους κοπεί αυτή η κακή συνήθεια.

Ο Αρπατίλαος ζύγισε με το νου του τις δυο αυτές προτάσεις.

– Εσύ, Σαυρίλιε, τι λες; ρώτησε τον τρίτο αυλικό του.

– Λέω ότι τα μέτρα που προτείνουν οι εκλεκτοί συνάδελφοι είναι σοφά αλλά ανεφάρμοστα. Το πρόβλημα με τα όνειρα είναι ότι δεν υπόκεινται εύ-

κολα σε έλεγχο. Είναι κρυμμένα πίσω από τα μέτωπα, πίσω απ' τις ρυτίδες, βαθιά, πολύ βαθιά μέσα στα κεφάλια.

– Θα πρότεινα να τους σπάμε τα κεφάλια, αλλά δεν το προτείνω, γιατί ποιος θα πληρώνει μετά τους φόρους; Ποιος θα σκάβει στα αδαμαντωρυχεία; Ποιος θα πλέκει συρματοπλέγματα;... είπε ο Ξεφτίλιος επιβεβαιώνοντας για μια ακόμα φορά τη διορατικότητά του.

Ο Αρπατίλαος χλώμιασε ακόμα πιο πολύ.

– Δηλαδή δε γίνεται τίποτα; ρώτησε.

– Πώς δε γίνεται! Άμα υπάρχει κακή θέληση, όλα γίνονται, δήλωσε ο Σαυρίλιος. Δώστε μου λίγο χρόνο και σας υπόσχομαι να κάνω μια καταχθόνια εφεύρεση που θα μας απαλλάξει μια και καλή από τα όνειρα των υπηκόων σας.

– Μια βδομάδα σου αρκεί;

– Όχι. Το κακό πράγμα αργεί. Οι μαγικές εφευρέσεις δεν είναι εύκολη υπόθεση. Χρειάζονται χρόνο, σκέψη και έμπνευση.

– Πόσο χρειάζεσαι;

– Εφτά βδομάδες κι εφτά μέρες.

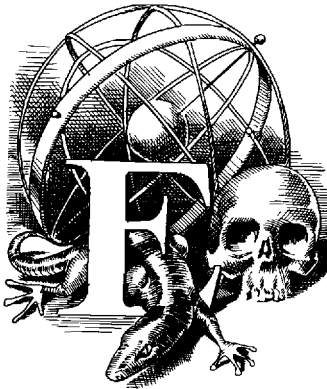
– Να τις κάνουμε έξι; παζάρεψε ο Αρπατίλαος.

Ο Σαυρίλιος κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

– Όχι. Εφτά ακατέβατες. Σε εφτά βδομάδες και εφτά μέρες θα σας παρουσιάσω την εφεύρεσή μου!

Και μ' αυτά τα λόγια, υποκλίθηκε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα... Πέρασε έξι στοές και έξι σάλες, ανέβηκε μια αραχνιασμένη σκάλα και τράβηξε για το μυστικό του εργαστήρι.

Η ΕΦΕΥΡΕΣΗ ΤΟΥ ΣΑΥΡΙΛΙΟΥ

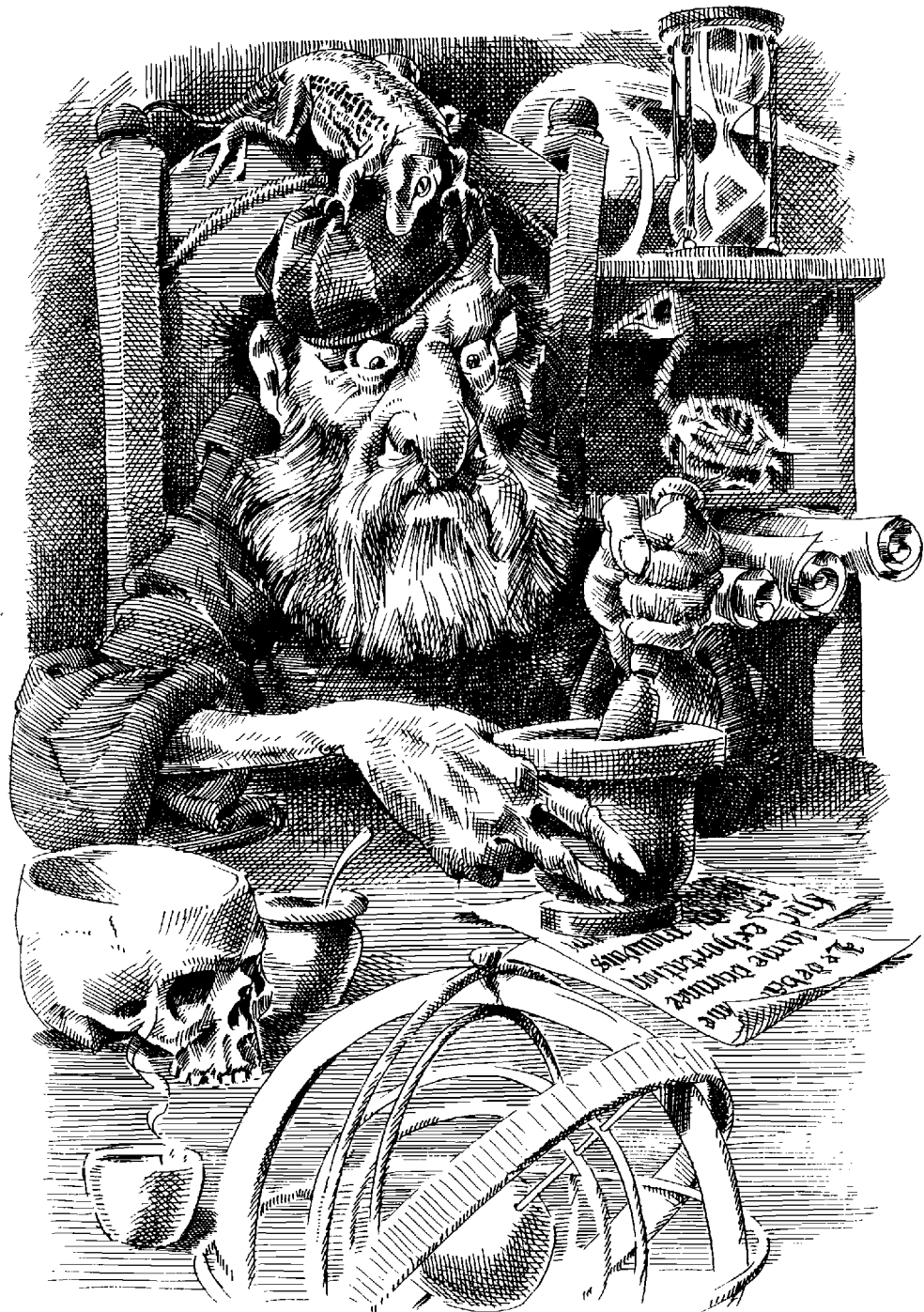

ΟΠΟΥ Ο ΣΑΥΡΙΛΙΟΣ ΒΡΙΣΕ-
ΛΙΕ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΣΤΟΝ
ΑΡΠΑΤΙΛΑΟ ΤΗΝ ΕΦΕΥΡΕ-
ΣΗ ΤΟΥ, Η ΟΠΟΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ
ΔΕΚΤΗ ΑΡΧΙΚΑ ΜΕ ΔΥΣΠΙ-
ΣΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΜΕ ΜΕΓΑΛΟ ΕΝΘΟΥΣΙΑ-
ΣΜΟ

φτά βδομάδες κι επτά μέ-
ρες δούλευε ο Σαυρίλιος
Βρισελιέ στο μυστικό του
εργαστήρι. Είχε τριπλο-
κλειδώσει την πόρτα και
είχε βουλώσει την κλειδα-

ρότρουπα με βουλοκέρι. Μια δυο φορές που ο Αρπα-
τίλαος ανέβηκε κρυφά και κρυφοκοίταξε να δει τι
κάνει, είδε μόνο σκοτάδι και έφυγε απογοητευμένος.

Ώσπου ένα πρωί ο Σαυρίλιος εμφανίστηκε στην
αίθουσα του θρόνου, όπου τον περίμεναν ο Αρπα-
τίλαος και οι άλλοι αυλικοί. Φορούσε μαύρη ρόμπα

με πράσινα κεντίδια και στα χέρια του κρατούσε ένα μαξιλάρι!

– Ιδού, Μεγαλειότατε! είπε με μια φωνή τόσο ύπουλη και σφυριχτή, που σου πάγωνε το αίμα. Ορίστε η εφεύρεσή μου. Επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω το εφιαλτικό μαξιλάρι!

Ο Αρπατίλαος πήρε στα χέρια του με δυσπιστία το μαξιλάρι και το κοίταξε καλά καλά. Το κοίταξε από πάνω, από κάτω και από τα πλάγια. Το ζούληξε με το δάχτυλό του και μια έκφραση απορίας απλώθηκε στο πρόσωπό του.

– Αυτό είναι ένα συνηθισμένο μαξιλάρι, είπε τέλος. Με κοροϊδεύεις, Σαυρίλιε;

– Ποτέ δε θα τολμούσα να κοροϊδέψω έναν άρχοντα σαν κι εσάς, Μεγαλειότατε. Σφάλλετε, όμως. Τα φαινόμενα απατούν! Δεν είναι συνηθισμένο μαξιλάρι. Έτσι δείχνει, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι! Τα συνηθισμένα μαξιλάρια έχουνε πούπουλα.

– Αυτό τι έχει;

– Πάντως, όχι πούπουλα!

– Δηλαδή;

– Θέλετε να σας πω;

– Ναι, ντε. Λέγε! Μας έπρηξες!

Στα μάτια του Σαυρίλιου Βρισελιέ άστραψαν δυο μικρές πράσινες σπίθες. Ο Αρπατίλαος, ο Βουλίμιος και ο Ξεφτίλιος κρέμονταν απ' το στόμα του. Ο αρχιμάγος τούς άφησε να περιμένουν λίγο ακόμα απολαμβάνοντας την αγωνία τους, και μετά μίλησε:

– Έχει τρίχες από ουρά καλικάντζαρου, είπε.

Έχει φύκια από τη Θάλασσα της Θλίψης, σκόνη από τύψεις και ιστό αράχνης του σβησμένου φάρου. Έχει λουρίδες από σεντόνια φαντασμάτων, μαντίλια δακρυσμένα και στεναγμούς μελλοθανάτων. Έχει σκιά προδότη, πουκάμισα οχιάς φαρμακερής κι ανάσα καταδότη. Έχει τσουνκνίδες και σκουριά από αλυσίδες! Έχει στάχτη από κουκλόσπιτο καμένο, σφήκας κεντρί, από μαστίγιο λουρί και πανί ταυρομάχου ματωμένο. Όσο για τη μαξιλαροθήκη, είναι ραμμένη με τρίχες από τη χαιτή αφηνιασμένου αλόγου.

Ο άρχοντας κι οι αυλικοί είχαν μείνει άναυδοι.

– Όποιος κοιμάται σ' αυτό το μαξιλάρι, συνέχισε ο Σαυρίλιος, βλέπει μόνο εφιάλτες. Φριχτούς, αποτρόπαιους, απαίσιους εφιάλτες! Καταλάβετε, Μεγαλειότατε; Αν αναγκάσουμε τους Ουρανούπολιτες να κοιμούνται σε τέτοια μαξιλάρια, η καθημερινή τους ζωή θα τους φαίνεται παράδεισος σε σύγκριση με τους εφιάλτες που θα τους τυραννούν τα βράδια! Έτσι, μ' αυτό τον τρόπο, μ' αυτή τη μέθοδο, θα πάψουν να σας ενοχλούν!

Ο Αρπατίλαος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του.

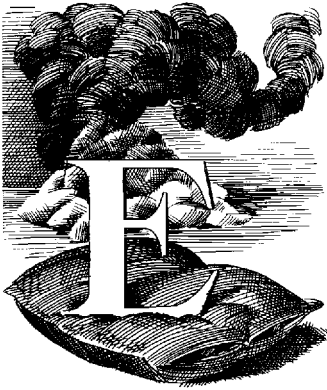
– Περίφημα! φώναξε. Βάλε αμέσως μπροστά τη μαζική παραγωγή εφιαλτικών μαξιλαριών! Ένα για τον κάθε Ουρανούπολίτη. Θα τους δείξω εγώ! Να μάθουνε να μη με αγαπάνε! Η φρουρά του παλατιού είναι στη διάθεσή σου. Αλλά, προτού φύγεις, γονάτισε, σε παρακαλώ, εδώ μπροστά μου, πιστέ μου αρχιμάγε.

– Γιατί;

– Για να σε παρασημοφορήσω!

Ο Σαυρίλιος γονάτισε και ο Αρπατίλαος του καρ-
φίτωσε στο πέτο της μαύρης ρόμπας το Παράσημο
των Καταχθόνιων Επιτευγμάτων.

ΤΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΑ ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ

ΟΠΟΥ ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΥΠΟΛΙ-
ΤΕΣ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙ-
ΔΑ ΚΑΙ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΚΟΙ-
ΜΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΑ
ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ

τσι, κρυφά και ύπουλα,
άρχισε η παραγωγή των
εφιαλτικών μαξιλαριών
στην Ουρανούπολη. Πε-
λώρια καμιόνια και τερά-
στια φορτηγά κουβαλού-

σαν στο παλάτι τα ακριβοπληρωμένα και δυσεύρετα
υλικά από τα πέρατα του κόσμου. Τσουβάλια με
φύκια από τη Θάλασσα της Θλίψης, κιβώτια με
πούπουλα κορακιών από το Φαλακρό Βουνό, δα-
γκάνες σκορπιών από την Κόκκινη Έρημο, τρίχες
από χείτες πληγωμένων λιονταριών και όλα τα άλ-
λα χρειαζόμενα. Οι φρουροί κάτω από την επίβλε-
ψη του Σαυρίλιου δούλευαν εντατικά υπερωρίες και
σε μια βδομάδα τα μαξιλάρια ήταν όλα έτοιμα.

Ο Βουλίμιος Βλήμας μάζεψε τότε τους κατοίκους

της Ουρανούπολης στην κεντρική πλατεία. Ανέβηκε σ' ένα βάθρο από κιβώτια πυρομαχικών και τους διάβασε με βροντερή φωνή τον καινούριο νόμο που είχε βγάλει ο Αρπατίλαος:

— Άρθρο πρώτο: Όλα τα μαξιλάρια της Ουρανούπολης κατάσχονται.

Ακούστηκε ένα σούσουρο στο πλήθος, αλλά ο Βουλίμιος πήρε βαθιά ανάσα και συνέχισε απτόητος.

— Άρθρο δεύτερο: Θα διανεμηθούν στον πληθυσμό εντελώς δωρεάν καινούρια μαξιλάρια. Αυτό αποδεικνύει τη στοργή, τη μεγαλοφροσύνη και το απεριόριστο ενδιαφέρον του Αρπατίλαου για το λαό του.

Στεναγμοί ανακούφισης ακούστηκαν από το πλήθος και μια γριούλα δάκρυσε από συγκίνηση. Ο Βουλίμιος Βλήμας είχε φτάσει στο τέλος της περγαμηνής.

— Άρθρο τρίτο: Όνειρα γλυκά!

Τύλιξε την περγαμηνή και την έδωσε στον υπασπιστή του.

— Άντε, τρεχάτε τώρα να φέρετε τα μαξιλάρια σας και να παραλάβετε τα καινούρια! πρόσταξε το πλήθος.

Έτσι κι έγινε. Οι Ουρανουπολίτες έτρεξαν στα σπίτια τους, έφεραν τα μαξιλάρια τους και πήραν τα καινούρια. Οι φρουροί στοίβαξαν τα μαξιλάρια στη μέση της πλατείας, τα έσκισαν και τα κομμάτιασαν με τα ξιφάρια και τα ακόντιά τους. Ο άνεμος που φυσούσε πήρε τα πούπουλα, που σκόρπισαν

στον ουρανό σαν σύννεφα, σαν ελπίδες που χάνονται και δεν ξαναγυρίζουν. Μετά, έβαλαν φωτιά και έκαψαν τις μαξιλαροθήκες κι ό,τι άλλο είχε απομείνει.

Κι από κείνο το βράδυ οι κάτοικοι της Ουρανούπολης άρχισαν να κοιμούνται στα καινούρια μαξιλάρια.

Τα βράδια από τα παράθυρα των σπιτιών άκουγες βασανισμένα αγκομαχητά, άρρυθμες ανάσες και παραμιλητά. Άκουγες λυγμούς και κλάματα και, πού και πού, μια κραυγή πνιγμένη.

Τα χαράματα οι Ουρανούπολίτες τραβούσαν για τα ορυχεία χλωμοί, σκυφτοί, με ρουφηγμένα μάγουλα και άδεια μάτια. Ούτε λέξη δεν έβγαζαν πια, όταν οι φρουροί τους άρπαζαν το βιος τους. Ούτε μπανανόφλουδες ούτε παράπονα ούτε γκριμάτσες πια.

Οι μέρες περνούσαν σκυθρωπές, μουντές και παγωμένες. Οι στεναγμοί και τα αγκομαχητά ανέβαιναν στον ουρανό, που άρχισε να σκοτεινιάζει σιγά σιγά, ώσπου έγινε κατάμαυρος σαν το κατράμι.

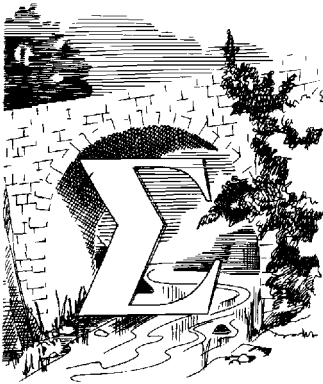
Υποταγμένοι στη μοίρα τους οι υπήκοοι του Αρπατίλαου κατέβαιναν στα ορυχεία, ιδρωκοπούσαν στα πλεκτήρια συρματοπλεγμάτων, κι όποτε έβλεπαν τον Αρπατίλαο, έσκυβαν το κεφάλι και τον προσκυνούσαν.

Τα παιδιά ξυπνούσαν τις παγωμένες Προδευτέρες και πήγαιναν στο σχολείο τουρτουρίζοντας από το κρύο. Εκεί όλα τα μαθήματα ήταν άχαρα και βαρετά. Στην ιχνογραφία μάθαιναν να ζωγραφίζουν

προσωπογραφίες του Αρπατίλαου, στο μάθημα της γυμναστικής μάθαιναν να γονατίζουν, στο μάθημα των θρησκευτικών μάθαιναν τροπάρια που δόξαζαν τον Αρπατίλαο, και στο μάθημα της γραμματικής μάθαιναν την παθητική φωνή. Από χρόνους μάθαιναν τον ενεστώτα και τον παρατατικό, αλλά όχι το μέλλοντα χρόνο. Μόνο ο Αρπατίλαος και οι αυλικοί του είχαν δικαίωμα να μιλάνε για το μέλλον.

Κάθε τόσο μάλιστα, ειδικές περιπολίες έκαναν αιφνιδιαστικές επιθεωρήσεις στα σχολεία, για να ελέγξουν αν τα παιδιά αποστήθιζαν σωστά αυτά που όριζε ο νόμος.

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

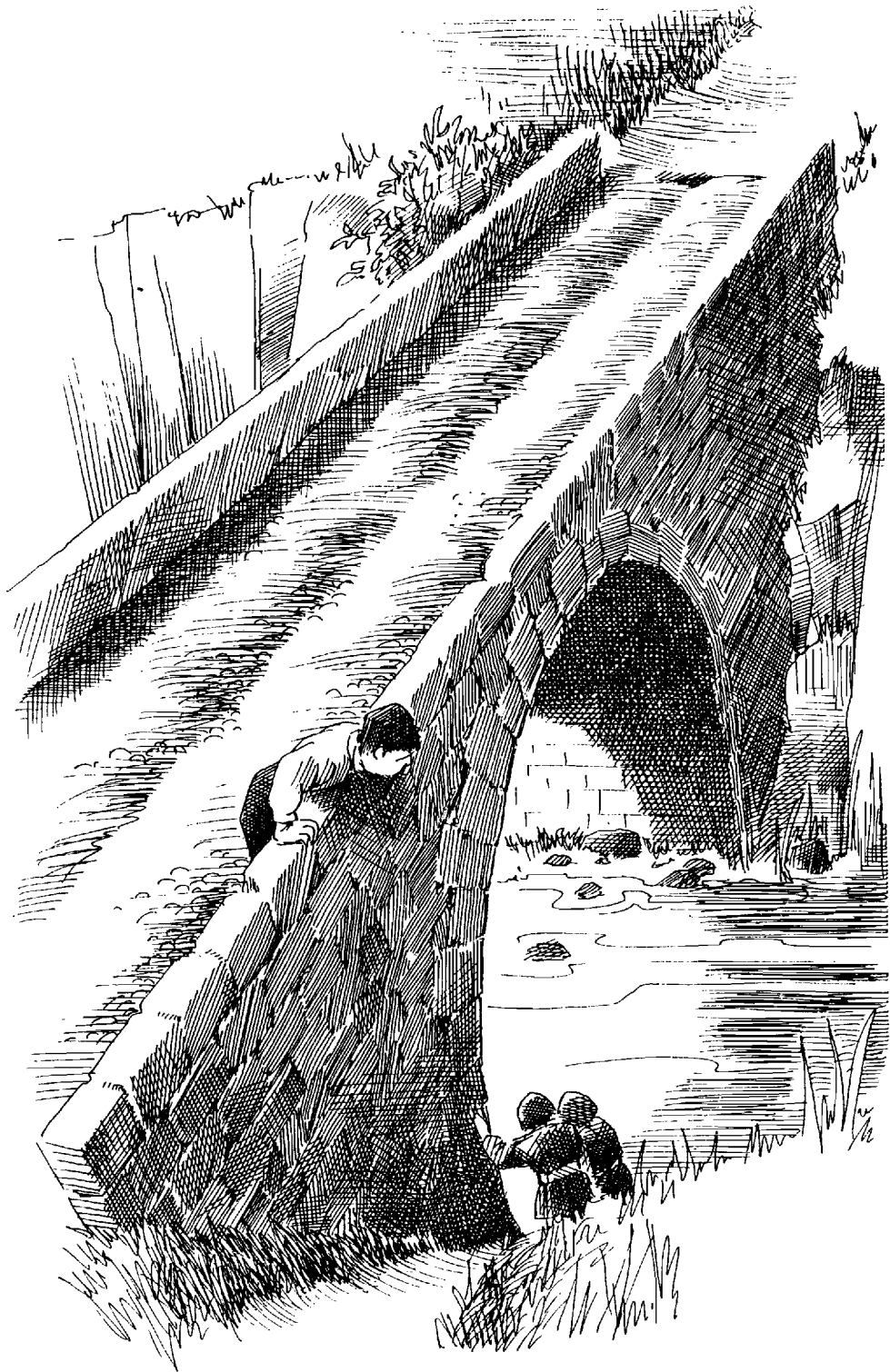

ΟΠΟΥ Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΘΑΙ-
ΝΕΙ ΤΟ ΦΡΙΧΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΠΡΟΣΠΑ-
ΘΕΙ ΝΑ ΒΡΕΙ ΕΝΑΝ ΤΡΟΠΟ
ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΨΟΥΝ ΝΑ ΒΛΕ-
ΠΟΥΝ ΕΦΙΑΛΤΕΣ

αυτή τη χώρα ζούσε κι έ-
νας δάσκαλος που τον λέ-
γανε Αντώνη. Κάθε από-
γευμα, όταν γύριζε από το
σχολείο στο σπίτι του ο Α-
ντώνης, συνήθιζε να στα-

ματάει σ' ένα πέτρινο γεφύρι κάπου στα μισά του
δρόμου. Εκεί κάτω από το γεφύρι φύτρωνε μια πα-
παρούνα, κατακόκκινη σαν φλόγα, ολόδροση σαν
την ελπίδα. Ο Αντώνης κατέβαινε στο ξεροπόταμο,
κοιτούσε την παπαρούνα με συλλογισμένα μάτια
και σκεφτόταν ότι, δεν μπορεί, θα 'ρθουνε κάποτε
ξανά οι καλές οι μέρες.

Εκείνη τη μέρα όμως, όπως ζύγωνε στο πέτρινο

γεφύρι, άκουσε κουβέντες. Κοντοστάθηκε κι έστησε αυτί. Ήταν δυο φρουροί απ' το παλάτι.

– Κάπου δω πρέπει να βρίσκεται η παπαρούνα, έλεγε ο ένας. Την είδε σήμερα το πρωί με το τηλεσκόπιό του ο Αρπατίλαος. Αποκλείεται να κάνει λάθος!

Ακούστηκε ένα χαρχάλεμα, σαν να 'ψαχναν στα χόρτα. Ο Αντώνης δεν τολμούσε ούτε ν' ανασάνει.

– Να τη. Εδώ είναι, ακούστηκε η φωνή του πρώτου φρουρού.

Είχε καταφέρει, καθώς φαίνεται, να εντοπίσει την καταδικασμένη παπαρούνα.

– Ωραία! Ράντισέ την καλά. Ρίξε μπόλικο φαρμάκι.

– Μπόλικο ρίχνω, ρίχνω. Δε βλέπεις;

– Μαράθηκε;

– Οουου! Να 'ταν κι άλλη!

Σφίχτηκε η καρδιά του Αντώνη.

– Ωραία, είπε ο πρώτος φρουρός. Πάει κι αυτό. Πάμε τώρα να παίξουμε ζάρια στην ταβέρνα.

– Ζάρια; Δεν έχουμε δουλειά σήμερα; Δε θα συλλάβουμε κανέναν ύποπτο; Δε θα ερευνήσουμε κανένα σπίτι; Δε θα μαζέψουμε καμιά μπανανόφλουδα; Δε θα ετοιμάσουμε κομπρέσες για τα καρούμπαλα του Αρπατίλαου;

– Αστειεύεσαι; Πάνε αυτά. Ας είναι καλά τα εφιαλτικά μαξιλάρια. Από τότε που άρχισαν να τα χρησιμοποιούν τα κουτορνίθια, βρήκαμε την ησυχία μας. Κανείς δεν παραπονιέται, όταν του αρπάζουμε το βιος του. Τέρμα οι διαμαρτυρίες.

– Αυτό να μου πεις! Σπουδαίος μάγος ο Σαυρίλιος Βρισελιέ!

– Σπουδαίος δε λες τίποτα! Με κάτι τέτοιους μάγους πάει μπροστά ο τόπος!

Πνίγοντας το θόρυβο των βημάτων του και βαστώντας την αναπνοή του ο Αντώνης απομακρύνθηκε χωρίς να τον πάρουν είδηση και συνέχισε το δρόμο του.

Μόλις έφτασε στο σπίτι του, μαντάλωσε την ξώπορτα και έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα. Τράβηξε τις κουρτίνες και στην τρεμουλιαστή φλόγα του λυχναριού έβγαλε το μαξιλάρι του από τη μαξιλαροθήκη. Το ζύγισε στα χέρια του. Το κοίταξε καλά καλά. Πήρε ύστερα το σουγιά του και έσχισε λίγο μια ακρούλα. Πισωπάτησε πνίγοντας μια κραυγή φρίκης. Κόπηκαν τα γόνατά του και τα δάχτυλά του άρχισαν να τρέμουν. Σκούπισε με την παλάμη τον παγωμένο ιδρώτα που κυλούσε στο μέτωπό του και γρήγορα γρήγορα ξανάραψε το μαξιλάρι, το έβαλε στη μαξιλαροθήκη και το ακούμπησε ξανά στη θέση του.

Δεν έκλεισε μάτι εκείνο το βράδυ ο Αντώνης. Καθισμένος στο τραπέζι του, κοιτούσε τη φλόγα του κεριού, που τρεμόσβηνε, και συλλογιόταν. Στο νου του αναφτερούγιζαν θύμησες παλιές, ενώ απ' έξω ηχούσαν στο πλακόστρωτο τα βαριά βήματα των φρουρών που περιπολούσαν στους γύρω δρόμους.

Το άλλο πρωί, όταν πήγε στο σχολείο, έβαλε ένα μαθητή να φυλάει τσίλιες στην είσοδο και διηγήθηκε στα παιδιά την ανακάλυψή του.

– Αυτά κι αυτά... Το και το... Γι' αυτό μας βασανίζουνε ολονυχτίς οι εφιάλτες. Γι' αυτό μας πνίγει η αγωνία. Γι' αυτό στριφογυρνάμε στα στρώματά μας. Για να βρει ο Αρπατίλαος την ησυχία του, μας στερεί τα όνειρά μας.

– Δεν μπορώ άλλο. Δεν αντέχω να βλέπω κάθε βράδυ εφιάλτες! είπε ο Θόδωρος, ο μικρότερος της τάξης, κι έμπηξε τα κλάματα.

– Κουράγιο! τον παρηγόρησε ο Αντώνης. Με τα κλάματα δε βγαίνει τίποτα. Αν προσπαθήσουμε όλοι μαζί, δεν μπορεί, κάτι θα σκεφτούμε.

– Έχω μια ιδέα! είπε η Μυρτώ. Ξέρω τι πρέπει να κάνουμε.

Ήταν ένα αδύνατο μικρόσωμο κοριτσάκι με μεγάλα γαλανά μάτια. Ο πατέρας της δούλευε στα αδαμαντωρυχεία και η μητέρα της στα πλεκτήρια συρματοπλεγμάτων.

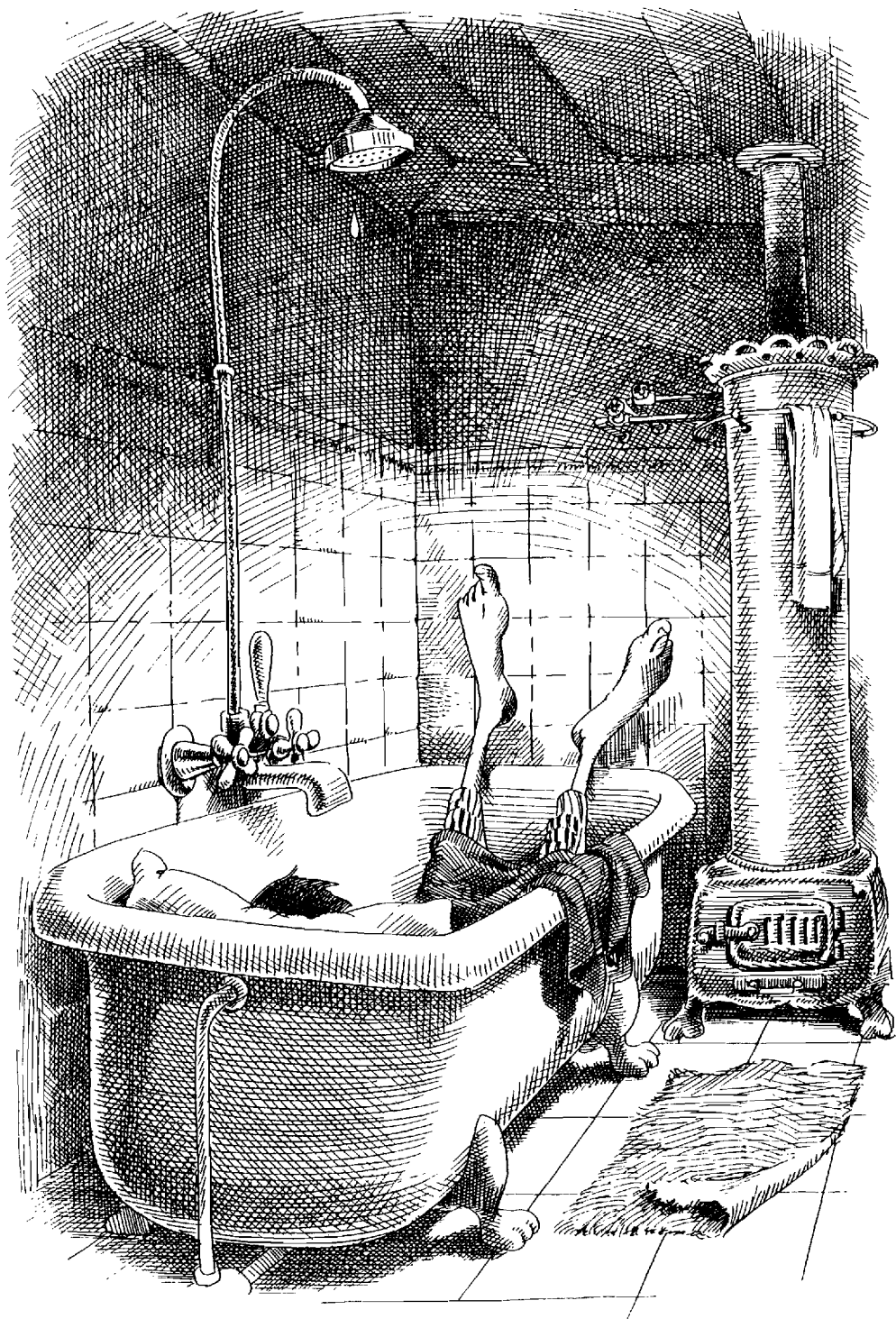
– Τι πρέπει να κάνουμε; ρώτησαν όλοι με μια φωνή.

– Να μην κοιμόμαστε στα κρεβάτια μας το βράδυ! πρότεινε η Μυρτώ.

– Δεν είναι κι άσχημη ιδέα! είπε ρουφώντας τη μύτη του ο Θόδωρος.

– Να κοιμόμαστε στην μπανιέρα! φώναξε ενθουσιασμένος ο Θανάσης από το δεύτερο θρανίο.

– Ας το δοκιμάσουμε, συμφώνησε ο Αντώνης. Δε χάνουμε τίποτε.

Το δοκίμασαν για κάμποσες μέρες, αλλά, δυστυχώς, χωρίς αποτέλεσμα. Εξακολούθουσαν να βλέπουνε εφιάλτες. Άσε που μερικοί συναχώθηκαν, γιατί έσταζε πάνω στο κεφάλι τους η βρύση της μπανιέρας.

– Γιατί εξακολουθούμε, κύριε, να βλέπουμε εφιάλτες; ρώτησε ο Θόδωρος και φταρνίστηκε τρεις φορές.

– Ποιος ξέρει; Φαίνεται ότι, τόσο καιρό που κοιμόμαστε σε εφιαλτικά μαξιλάρια, ξεσυνηθίσαμε να βλέπουμε ωραία όνειρα. Κακά τα ψέματα... Ίσως πρέπει να το πάρουμε απόφαση ότι δεν υπάρχει πια ελπίδα...

– Πώς δεν υπάρχει; φώναξε η Μυρτώ. Αφού ο Σαυρίλιος Βρισελιέ, ο αρχιμάγος, μπόρεσε να φτιάξει εφιαλτικά μαξιλάρια απ' όλα τα σιχαμερά κι αποκρουστικά του κόσμου, γιατί να μην προσπαθήσουμε να φτιάξουμε εμείς αντιεφιαλτικά μαξιλάρια, απ' όλα τα όμορφα, τα χαρούμενα και τα παρήγορα του κόσμου;

Ησυχία απλώθηκε για λίγο στην τάξη.

Το καλοσκέφτηκαν όλοι και δεν μπόρεσαν παρά να συμφωνήσουν ότι η Μυρτώ είχε δίκιο.

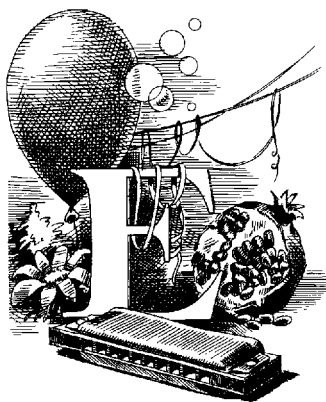
Πώς να φτιάξουν όμως τέτοια μαξιλάρια, αφού όλα τα όμορφα, τα χαρούμενα, τα θαυμαστά είχαν εξαφανιστεί από τη χώρα τους ή τα 'χαν αρπάξει ο Αρπατίλαος και η παρέα του;

– Ας προσπαθήσουμε, είπε ο Αντώνης. Δε χάνουμε τίποτα. Βάλτε τα δυνατά σας! Ψάξτε παντού! Βρείτε ό,τι όμορφο έχει απομείνει και φέρτε το αú-

ριο μαζί σας στο σχολείο. Το νου σας, όμως, μη σας
πάρουν χαμπάρι οι φρουροί, γιατί αλίμονο και τρι-
σαλίμονό μας!

ΤΑ ΑΝΤΙΕΦΙΑΛΤΙΚΑ ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ

ΟΠΟΥ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΖΕΥΟΥΝ ΚΛΩΣΤΕΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ, ΤΟΥΛΙΑ ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑΣ ΚΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ, ΑΛΛΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΝΑ ΤΑ ΧΑΣΟΥΝ ΟΛΑ, ΟΤΑΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΞΑΦΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ.

τσι κι έγινε. Έψαξαν όλοι από δω, έψαξαν από κει, κάθε απόμερη γωνιά, κάθε κρυψώνα μυστική. Στη γωνιά του ξεχασμένου συρταριού βρήκε η Μυρτώ λίγο

χαρτοπόλεμο και στη σκονισμένη σοφίτα ένα σκουλαρίκι από χαρταετό. Ο Αλέξης βρήκε ένα πούπουλο κύκνου ανάμεσα στα συρματοπλέγματα και η Λουκία ένα τετράφυλλο τριφύλλι. Η Φρόσω έψαξε στην τσέπη της γιαγιάς κι έβγαλε από τα βάθη της μια κόκκινη κλωστή παραμυθιού και ο Θωμάς ανάμεσα στις κιτριτισμένες σελίδες ενός παλιού βιβλίου

ανακάλυψε ένα γαλάζιο «μη με λησμόνει». Η Άννα σκαρφάλωσε στα κεραμίδια της σκεπής και κατάφερε να βρει λίγα άχυρα από χελιδονοφωλιά ανάμεσα στη σκόνη.

Με καρδιοχτύπι μήπως τους σταματήσει, μήπως τους κάνει έρευνα καμιά περιπολία, τα πήγαν όλα στο σχολείο. Τ' ακούμπησαν όλα με προσοχή στο τραπέζι του Αντώνη και τα κοιτούσαν σαν να 'ταν θησαυροί. Κι ήταν στ' αλήθεια θησαυροί, οι πιο πολύτιμοι του κόσμου. Πάνω στο τραπέζι εκείνης της τάξης, στο σχολείο της σκοτεινής και παγωμένης πολιτείας, έλαμπαν κι άστραφταν ελπίδες, γιασεμιά, σαπουνόφουσκες, σπυριά ροδιού, κόκκινες κλωστές παραμυθιού, ροδοπέταλα, τούλια μπομπονιέρας, φουσκαλήθρες από μπαλόνια, κορδέλες, αναλαμπές από ηλιαχτίδες και αποκριάτικες κορδέλες.

Ανοίγει εκείνη τη στιγμή η πόρτα και μπαίνει τρεχάλα ο Θανάσης λαχανιασμένος.

– Σύρμα! Έρχονται οι φρουροί!

Ίσα που πρόλαβε ο Αντώνης να κρύψει στο συρτάρι τους θησαυρούς, κι έκανε νόημα στα παιδιά, που βάλθηκαν όλα μαζί να τραγουδάνε μ' όλη τους τη δύναμη:

Τον Αρπατίλαο αγαπάμε.

Με χαρά τον προσκυνάμε.

Αρπατίλαε, εμπρός!

Είσαι ο βασιλιάς

ο πιο λαμπρός!

Την ίδια στιγμή άνοιξε μ' ένα σπρώξιμο η πόρτα και μπήκαν μέσα ο Βουλίμιος Βλήμας και έξι φρουροί.

– Τι γίνεται εδώ; ρώτησε ο Βουλίμιος.

– Μάθημα ωδικής, εξήγησε ο Αντώνης.

– Τι τραγουδάτε;

– Το εμβατήριο του Αρπατίλαου. Τι άλλο;

– Καλώς! Τώρα όμως είναι ώρα για επιθεώρηση. Θα κάνω στα παιδιά μερικές ερωτήσεις. Ερώτηση πρώτη: Γιατί έχουμε χέρια;

– Για να παίζουμε μπιζ! απάντησε αμέσως η Μυρτώ.

– Λάθος! είπε ο Βουλίμιος.

– Για να σκαρφαλώνουμε στα δέντρα; ρώτησε ο Βασίλης.

– Ούτε! Τα έχουμε για να χειροκροτάμε τον Αρπατίλαο, γάβγισε ο Βουλίμιος. Ερώτηση δεύτερη: Γιατί έχουμε γλώσσα;

– Για να γλείφουμε γλειφιντζούρια! φώναξε ο Θεόδωρος.

– Λάθος! Την έχουμε για να κολλάμε χαρτόσημα σε αιτήσεις. Ερώτηση τρίτη: Τα αυτιά γιατί τα έχουμε;

– Για να ακούμε; ρώτησε δισταχτικά ο Αλέξης.

– Λάθος και πάλι λάθος! Είσαστε όλοι σας κουμπούρες! Τα έχουμε για να υπακούμε. Εχτές τι μάθημα είχατε;

– Ιχνογραφία.

– Τι ζωγραφίσατε;

– Το πορτρέτο του Αρπατίλαου, απάντησε ο Αντώνης.

– Πού είναι οι ζωγραφιές;

– Στο συρτάρι.

– Δώσ' τες μου να τις επιθεωρήσω.

Ο Αντώνης δίστασε. Αν άνοιγε το συρτάρι, μπορεί να 'βλεπαν οι φρουροί το μυστικό τους θησαυρό. Ξεροκατάπие αναποφάσιτος.

– Άντε, λοιπόν! Τι περιμένεις; γρύλισε ο Βουλίμιος. Άνοιξε το συρτάρι!

Ο Αντώνης έκλεισε με τρόπο το μάτι στο Βασίλη. Ο Βασίλης κατάλαβε. Έβγαλε από την τσάντα του μια φουσαρμόνικα και άρχισε να παίζει.

– Αυτή η φουσαρμόνικα κατάσχετα! μούγκρισε ο Βουλίμιος. Απαγορεύονται αυστηρά τα μουσικά όργανα, εκτός από τις σάλπιγγες, στην Ουρανούπολη. Φρουροί! Αρπάξτε του τη φουσαρμόνικα!

Οι φρουροί περικύκλωσαν το Βασίλη και προσπαθούσαν να του πάρουν τη φουσαρμόνικα από τα χέρια. Ο Αντώνης επωφελήθηκε από την ευκαιρία, άνοιξε το συρτάρι, ενώ είχαν στραμμένη την προσοχή τους στο Βασίλη, και έβγαλε τις ζωγραφιές.

– Ορίστε! είπε. Να οι ζωγραφιές! Ο Αρπατίλαος ανφάς, προφίλ, καθισμένος στο θρόνο του, καβάλα στο άλογό του, με την κορόνα του, με το μανδύα του, με την ακολουθία του, με τις πιτζάμες του... Ορίστε!

Ο Βουλίμιος πήρε τις ζωγραφιές και τις εξέτασε προσεχτικά μια μια.

– Χμμμ... Εδώ η μύτη του είναι κάπως στρα-

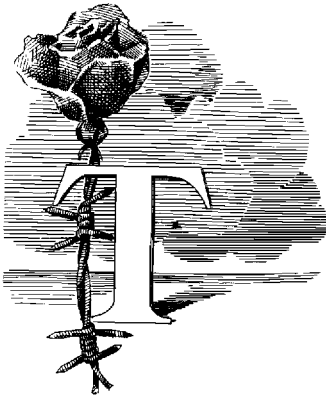
βή... Εδώ λείπει ένα ρουμπίνι από την κορόνα του... κι εδώ λείπει μια φούντα από την παντόφλα του. Σε τούτη, πάλι, το άλογό του έχει τρεις ουρές και πέντε πόδια. Αυτό να μην επαναληφθεί. Στην επόμενη επιθεώρηση, θέλω να δω τον Αρπατίλαο με ίσια μύτη και το άλογό του με όλα του τα πόδια, όχι όμως και με παραπανίσια. Να μην υπερβάλλουμε! Συνεχίστε το μάθημα.

Μόλις βγήκαν οι φρουροί από την τάξη, ο Αντώνης και τα παιδιά αναστέναξαν με ανακούφιση.

– Φτηνά τη γλιτώσαμε, είπε ο Αντώνης. Παρά λίγο να προδοθούμε. Τώρα δε μένει παρά να φτιάξουμε τα μαξιλάρια.

Επειδή αυτά που είχαν μαζέψει δεν έφταναν για να φτιάξουν πολλά, αποφάσισαν να ράψουνε μόνο δύο αντιεφιαλτικά μαξιλάρια: ένα για τη Μυρτώ κι ένα για τον Αντώνη. Θα κοιμόνταν σ' αυτά τα βράδια και την άλλη μέρα θα εξιστορούσαν στους υπόλοιπους τα όνειρά τους.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

ΟΠΟΥ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΜΥΡΤΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ο σχέδιο πέτυχε. Η Μυρτώ και ο Αντώνης έβλεπαν τα πιο θαυμάσια, τα πιο γλυκά, τα πιο υπέροχα όνειρα που μπορεί κανείς να φανταστεί, και τ' ανιστορού-

σαν τ' άλλο πρωί στα παιδιά της τάξης. Και τα παιδιά με τη σειρά τους τα 'λεγαν στους φίλους τους κι οι φίλοι στους γονείς τους κι οι γονείς στους συναδέλφους και στους συγγενείς τους. Τα όνειρα ταξίδευαν από στόμα σε στόμα.

Σε λίγες μέρες οι κάτοικοι της Ουρανούπολης, την ώρα που έσκαβαν στα ορυχεία ή έχτιζαν φυλακές ή έπλεκαν στα πλεκτήρια συρματοπλεγμάτων, σιγοψιθύριζαν ο ένας στον άλλο:

– Τα μάθατε;

- Τι;
- Μάθατε τι όνειρο είδε σήμερα η Μυρτώ;
- Τι είδε; Τι;
- Μια τούρτα γενεθλίων!
- Με κεράκια;
- Όχι, με τηλεγραφόξυλα! Και βέβαια με κεράκια!
- Τι χρώμα κεράκια;
- Πράσινα, ροζ και θαλασσιά!
- Το άλλο το μάθατε;
- Ποιο άλλο;
- Τι όνειρο είδε ο Αντώνης χτες το βράδυ.
- Όχι. Για λέγε!
- Ένα γαϊτανάκι!
- Σοβαρολογείς;
- Ψέματα θα σου πω; Κι όχι μόνο αυτό. Είδε κι έναν αρλεκίνο που ισορροπούσε ένα λουκούμι στην άκρη της μύτης του.
- Ψιτ... ψιτ... Έχω νέα...
- Τι νέα;
- Μεθαύριο ο Αντώνης θα δει στο όνειρό του πυροτεχνήματα.
- Μαύρα ή χρωματιστά;
- Χρωματιστά, τεχνικολόρ.
- Πού να σας τα λέω... Πού να σας τα λέω... Η Μυρτώ είδε στ' όνειρό της ότι οι Προδευτέρες έγιναν πάλι Κυριακές!
- Αυτό είναι για να 'ναι! Και μόνο που το σκέφτομαι, μου 'ρχεται να φτερουγίσω σαν στρουθοκάμηλος!

– Σαν χελιδόνη, εννοείς.
– Καλά λες. Ξέχασα ότι υπάρχουν χελιδόνια.
– Ο Αντώνης είδε μια χώρα χωρίς φυλακές. Ήταν όλες γκρεμισμένες. Ερείπια! Πέτρα δεν είχε μείνει πάνω στην πέτρα.

– Σώπα!

– Όπως σ' τα λέω!

– Η Μυρτώ είδε ότι τα συρματοπλέγματα μαράθηκαν· ότι στη θέση τους βλάστησαν γιασεμιά και πασχαλιές.

– Η Μυρτώ και ο Αντώνης είδαν σήμερα το ίδιο όνειρο.

– Τι όνειρο; Τι όνειρο;

– Είδαν μια χώρα χωρίς Αρπατίλαο!

– Δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορεί! Δε γίνεται.

– Το είδαν στον ύπνο τους η Μυρτώ και ο Αντώνης, σου λέω, παιδί μου!

– Μια χώρα χωρίς Αρπατίλαο, ε;

– Μάλιστα. Χωρίς Αρπατίλαο.

– Χωρίς Αρπατίλαο!

– ΧΩΡΙΣ ΑΡΠΑΤΙΛΑΟ!

– Μια χώρα με Κυριακές.

– Με λούνα παρκ.

– Με πασχαλιές!

– Χωρίς συρματοπλέγματα!

– Χωρίς φρουρούς και φυλακές!

Αυτά λέγανε κρυφά, ψιθυριστά, κι η ελπίδα φούντωνε σιγά σιγά κι άρχισαν να πιστεύουν ότι στο χέρι τους ήταν να γίνουν όλα τα όνειρα αυτά αλήθεια κάποια μέρα, κι άρχισαν να οργανώνουν

ένα σχέδιο στα μυστικά. Για να μην καταλάβουν όμως τίποτα οι φρουροί, δεν έδειχναν την ελπίδα, έκρυβαν τη χαρά τους, προσκυνούσαν, όπως πριν, τον Αρπατίλαο κι έσερναν, όπως πριν, τα βήματά τους.

Έτσι πέραγε ο καιρός, έτσι έφτασε η νύχτα που έμεινε γνωστή στα χρονικά της Ουρανούπολης με τ' όνομα η «Νύχτα της φρικτής εκδίκησης».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Η ΓΙΟΡΤΗ ΚΑΙ Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ

ΟΠΟΥ Ο ΑΡΠΑΤΙΛΑΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΛΙΚΟΙ ΤΡΩΝΕ, ΠΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΓΛΕΝΤΑΝΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ ΤΙ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

κείνο το βράδυ ο Αρπατίλαος γιόρταζε την τρίτη επέτειο της Μαξιλαρικής Νομοθεσίας. Πίστευε πια ότι οι κάτοικοι είχαν υποταχτεί καρτερικά στη μοί-

ρα τους, ότι δεν υπήρχε φόβος ταραχών, ούτε, βέβαια, ανάγκη για νυχτερινές περιπολίες. Και για να γιορτάσει την επέτειο, κάλεσε όλους τους φρουρούς και τους αυλικούς του σε τραπέζι.

Τα κηροπήγια ήταν αναμμένα, τα τραπέζια ξέχειλα με σπάνιους μεζέδες: ψητές καρδερίνες, καναρίνια γεμιστά με κουκουνάρι, λαιμούς κύκνων στη σχάρα, γλώσσες αηδονιών με σάλτσα από δάκρυα παιδιών, βατραχάκια γεμιστά με βατόμουρα, παγωτά από γάλα πουλιού, κι άλλα τέτοια εξωτικά. Οι

φρουροί κουβαλήσανε απ' το κελάρι βαρέλια με μπίρα κι εκλεκτά κρασιά, κι ετοιμάστηκαν ν' αρχίσουν το φαγοπότι.

Προτού όμως αρχίσουν, ο Αρπατίλαος έβγαλε ένα σύντομο λόγο.

– Πιστοί μου αυλικοί και τρανοί μου φρουροί, είπε, είμαι απόλυτα ικανοποιημένος με την κατάσταση που επικρατεί στην επικράτεια. Οι φόροι είναι αφόρητοι και κανείς δε διαμαρτύρεται. Έχω πάρει δέκα κιλά απ' τη χαρά μου και ελπίζω σήμερα να πάρω άλλα δέκα. Ομολογώ ότι, αν δεν ήμουνα τόσο αναίσθητος, θα αισθανόμουν σήμερα ιδιαίτερα συγκινημένος. Αύριο, μάλιστα, θα βγάλω ένα νέο νόμο, που θα ορίζει ότι οι υπήκοοί μου θα πρέπει να κοιμούνται τα βράδια στα ορυχεία και στα εργοστάσια, για να μη χάνουνε ώρα με το πηγαινέλα. Έτσι, περιπτεύουν και τα σπίτια τους! Θα τα γκρεμίσουμε και θα φυτέψουμε στη θέση τους περισσότερα συρματοπλέγματα. Θα κάνουμε εξαγωγή συρματοπλεγμάτων σ' όλο τον κόσμο!

Όλοι χειροκρότησαν, και πιο πολύ απ' όλους ο Τίλιος Ξεφτίλιος. Μετά έπεσαν με τα μούτρα στο φαί. Φάγανε του σκασμού, κατεβάσανε δώδεκα μποτίλιες ο καθένας και, περασμένα μεσάνυχτα πια, άλλοι πήγανε παραπατώντας στα κρεβάτια τους και άλλοι κοιμήθηκαν με τα κεφάλια μέσα στις πιατέλες με τη σάλτσα. Τα ροχαλητά και τα ρεψίματα αντηχούσαν ως τα σύνορα της Ουρανούπολης.

Τότε... τότε, σαν υπνοβάτες, σαν σκιές, πρόβαλαν μέσα απ' το σκοτάδι οι κάτοικοι της Ουρανούπο-

λης, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Άλλοι φορούσαν πιτζάμες κι άλλοι νυχτικά. Άλλοι κουβαλούσαν σκαμνιά, άλλοι γάντζους κι ανεμόσκαλες, κι ο καθένας κρατούσε παραμάσχαλα το εφιαλτικό του μαξιλάρι.

Νυχοπατώντας τράβηξαν για το παλάτι. Όταν έφτασαν, είδαν τους φρουρούς να ροχαλίζουν ξαπλωμένοι στ' αλαβάστρινα σκαλοπάτια και στα χρυσά μπαλκόνια.

Οι Ουρανουπολίτες περικύκλωσαν το παλάτι. Ένα δυο αστέρια τρεμόσβηναν στον ουρανό και το φεγγάρι ήταν μισοκρυμμένο πίσω από τα σύννεφα, όταν έστησαν τις σκάλες και τις ανεμόσκαλες κι άρχισαν να ρίχνουν αθόρυβα από τα παράθυρα τα μαξιλάρια μέσα στο παλάτι.

Όταν όλες οι αίθουσες, όλοι οι διάδρομοι, όλοι οι χώροι γέμισαν φίσκα, άρχισαν να στοιβάζουν μαξιλάρια γύρω από το παλάτι. Σκεπάστηκαν οι φρουροί, σκεπάστηκαν οι μεγαλόπρεπες σκάλες, σκεπάστηκαν και οι επάλξεις. Το παλάτι κουκουλώθηκε από μια θεόρατη στοίβα μαξιλαριών.

Ύστερα, χωρίς να βγάλουν άχνα, σιωπηλά, όπως είχαν έρθει, γύρισαν οι Ουρανουπολίτες στα σπίτια τους, κλειδαμπάρωσαν τις πόρτες και οι πιο τολμηροί κοιτούσαν απ' τις μισάνοιχτες γρίλιες, για να δουν τι θα συμβεί.

Μέσα στην ήσυχη νύχτα, τη σιωπηλή, σκεπασμένο απ' τα μαξιλάρια το παλάτι έμοιαζε με αλλόκοτο λευκό λόφο. Ένα νυχτοπούλι που περνούσε από πάνω παραξενεύτηκε, ζύγιασε τα φτερά του κι άφη-

σε ένα κρώξιμο βραχνό. Κι ήχησε το κρώξιμο εκείνο σαν χρησμός και σαν προμήνυμα της μοίρας.

Ο Αρπατίλαος ξύπνησε νιώθοντας ένα βραχνά, ένα αβάσταχτο βάρος να του πλακώνει το στήθος. Δεν μπορούσε ν' ανασάνει. Πνιγόταν. Πάσχισε ν' ανοίξει τα μάτια του, και δεν άργησε να καταλάβει ότι ήταν σκεπασμένος από –πόσα;– εκατοντάδες, χιλιάδες μαξιλάρια! Του κόπηκαν τα ήπατα απ' την τρομάρα.

– Βοήθεια! φώναξε ξέπνοα. Προδοσία! Βοήθεια! Συναγερομός!

Ξύπνησαν και οι φρουροί και, ζαλισμένοι, μεθυσμένοι, μισοκοιμισμένοι, χωρίς να καταλαβαίνουν καλά καλά τι τρέχει, τράβηξαν τα σπαθιά τους κι άρχισαν να ξεσκίζουν σαν τρελοί τα μαξιλάρια που τους έπνιγαν και τους έκοβαν την ανάσα.

Το τι έγινε τότε δε λέγεται! Δεν περιγράφεται με λόγια. Βγήκαν από τα μαξιλάρια οι εφιάλτες που είχαν θρέψει και θεριέψει και πολλαπλασιαστεί ραμμένοι μέσα όλα αυτά τα χρόνια. Ναι. Ξεπήδησαν και χίμηξαν μέσα από τα μαξιλάρια νυχτερίδες και σαύρες, καλικάντζαροι, Μινώταυροι, μαύρα φίδια γλιστερά, στοιχειά, κοράκια φαλακρά και ζοφερές σκιές, σκορπιοί και πλάσματα τριχωτά, αποκρουστικά, φαντάσματα χλωμά, με βαθουλωμένα μάτια, ύαινες, λυκάνθρωποι, μυρμηγκια φτερωτά, τέρατα, δαιμονικά, αερικά και κύκλωπες και χαμοδράκια, και πήραν στο κυνήγι τον Αρπατίλαο και την παρέα του.

Έτρεχε ο Αρπατίλαος. Έτρεχαν ο Βουλίμιος και

ο Βρισελιέ. Έτρεχαν κι οι φρουροί με την ψυχή στο στόμα, αλαλιασμένοι. Όπου φύγει φύγει! Και ξοπίσω τους, μ' αγκομαχητά, γρυλίσματα, κατάρες και μανιασμένα ουρλιαχτά, με αλυσίδες που κροτάλιζαν, με λέπια που σουσούριζαν, με δόντια που έτριζαν, με διχαλωτές ουρές, νύχια γαμψά, ρουθούνια που ξερονούσανε φαρμάκι και φωτιά, τους κυνηγούσαν καταπόδι οι εφιάλτες.

Κανείς δεν ξέρει τι έγινε μετά. Κανείς δεν ξέρει ποιο ήταν το τέλος του Αρπατίλαου και της παρέας του. Άλλοι λένε ότι οι εφιάλτες τούς πρόλαβαν πίσω απ' τη δασωμένη ράχη του βουνού, στο γκριζογρανιτένιο φαράγγι. Άλλοι λένε ότι τους αρπάξανε και τους τραβήξανε μαζί τους στα βάθη του βάλτου με τα βουβά βατράχια. Άλλοι πάλι λένε ότι κατάφεραν να ξεφύγουν, αλλά τρελάθηκαν απ' την τρομάρα και με σαλεμένα λογικά γυρνάνε από τόπο σε τόπο, από πόλη σε πόλη και ζητιανεύουν, ενώ τους γαβγίζουν τα σκυλιά και τα παιδιά τούς περιγελούν και τους πετροβολάνε. Άλλοι λένε... Μα τι σημασία έχει; Ένα είναι σίγουρο. Ποτέ πια δεν πάτησαν πόδι στην Ουρανούπολη. Κανείς δεν τους ξαναείδε από τότε. Κι οι κάτοικοι της Ουρανούπολης ξερίζωσαν τα συρματοπλέγματα, γκρέμισαν τις φυλακές, πέταξαν τα λουκέτα, κι έζησαν από τότε καλά... και μακάρι να ζούσαν όλοι οι άνθρωποι της γης το ίδιο σαν κι αυτούς καλά.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Ο Ευγένιος Τριβιζάς είναι πτυχιούχος της Νομικής και των Πολιτικών και Οικονομικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Αθηνών, Διδάκτωρ της Νομικής του Πανεπιστημίου του Λονδίνου (LSE) και καθηγητής της Συγκριτικής Εγκληματολογίας του Πανεπιστημίου του Reading της Αγγλίας.

Έχει διδάξει επίσης Εγκληματολογία και Σωφρονιστική και έχει δώσει διαλέξεις Θεματολογίας και Συγκριτικού Ποινικού Δικαίου στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, στο Bramshill Police College, στο London School of Economics και στο Central London Polytechnic, έχει διευθύνει το Κέντρο Εγκληματολογικών Μελετών του Πανεπιστημίου του Reading και έχει διατελέσει μέλος της Διεθνούς Εταιρείας Νομικών, της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, της Διεθνούς Εταιρείας Εγκληματολογίας και της Επιτροπής Ερευνών της Αμερικανικής Εταιρείας Κοινωνιολογίας.

Με τη λογοτεχνία έχει ασχοληθεί από τα παιδικά του χρόνια. Έχει γράψει ένα βιβλίο αποκλειστικά για μεγάλους (*Ο ερωτευμένος πυροσβέστης*) και πάνω από εκατό βιβλία για παιδιά, μεταξύ των οποίων τις τρεις σειρές των κόμικς της Φρουτοπίας, μιας μυθικής χώρας όπου κατοικούν φρούτα και λαχανικά, όπως ο Βλάσης το Βλίτο, ο Αρχέλαος το λαχανιασμένο Λάχανο και ο Θάνος το Κολοκυθάκι που ονειρεύεται να δείρει ένα μανάβη. Πρόσφατα τα ελληνικά δικαστήρια απαγόρευσαν στην πολυεθνική εταιρεία Κόκα-Κόλα να σφετεριστεί και να χρησιμοποιήσει τον τίτλο αυτών των κόμικς ως εμπορικό σήμα μιας νέας σειράς αναψυκτικών.

Βιβλία του Ευγένιου Τριβιζά έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γερμανικά, γαλλικά, ισπανικά, ολλανδικά, σουηδικά, ουαλικά, κινέζικα και πολλές ακόμα γλώσσες, έχουν μεταδοθεί από το BBC World Service και έχουν περιληφθεί στα αναγνωστικά των ελληνικών και αμερικανικών σχολείων.

Στην Ελλάδα έργα του έχουν τιμηθεί με βραβεία από την Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών, τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου και τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά. Στην Αγγλία και στην Αμερική έχουν λάβει μεταξύ άλλων το Parents' Choice Amazing Accomplishment Award, το Sheffield's Children Book Award, το Children's Book Award Commendation, το Hudson Massachusetts Children Choice Award, το Arizona Library Association Young Readers Award και το California Peace Education Fund Children's Book Award.

Έργα του από τις Εκδόσεις Πατάκη

Μυθιστορήματα

Τα μαγικά μαζιδάρια

Διηγήματα

Ο ταξιδιώτης και η μαργαρίτα

Διακοπές στο Νησί των Πυροτεχνημάτων

Σειρά χιουμοριστικών εκπαιδευτικών βιβλίων

Το αυγό με τα τρία χρώματα (Α΄ τάξη)

Ο Γαδαΐας των δέξων (Β΄ τάξη)

Οι τρεις μυρμηγκοφάγοι (Γ΄ τάξη)

Οι βαδίσσες του γίγαντα (Γ΄ τάξη)

Η συμμορία των σκόρων (Γ΄ τάξη)

Το άδρατο καγκουρό (Δ΄ τάξη)

Η σπανακόπιτα του Τσάρου (Δ΄ τάξη)

Ο δεκανέας Παραδέκας (Ε΄ τάξη)

Η κόρη του φακίρη (Ε΄ τάξη)

Το κλειμμένο ηφαίστειο (ΣΤ΄ τάξη)

Ο χρυσός χαρτοπόδεμος (ΣΤ΄ τάξη)

Η Χαρά και το Γκουντούν

Με την εικονογράφηση της τηλεοπτικής σειράς

Το μουσικό της μαζιδαροθήκης

Οι δώδεκα ομπρέδες

Η μεγάλη φαγούρα

Το ανώνυμο γράμμα

Το βουνό της τύχης

Το μάρτι των καγκουρό

Ο υπέροχος σκουτιδονιενεκές

Οι τρεις αποκράτικες κορδέδες

Το Γκουντούν πάει σχολείο

Ο Γκουντινοφάγος παδαίνει αμνησία

Το κόκκινο βότσαδο

Η μάγισσα με τα πόμοδά

οι Βιβλιοφάγοι

Όρεξη να 'χεις!

Μπες στον κόσμο των Βιβλιοφάγων

Θέλεις να γίνεις μέλος ενός κλαμπ γνώσης και περιπέτειας;
Και να μαθαίνεις πρώτος όλα τα νέα για την ψυχαγωγία
και το βιβλίο, να κερδίζεις δώρα και να γνωρίζεις
καινούριους φίλους; Ναι!

Συμπλήρωσε το κουπόνι και στείλ' το στις
Εκδόσεις Πατάκη, Παναγή Τοαλδάρη (πρώην Πειραιώς) 38,
104 37, Αθήνα, με φαξ στο 210.36.500.79
ή στο www.patakis.gr

Όνοματεπώνυμο.....
Οδός Αριθμός Τ.Κ.
Πόλη Τηλ.
Ημερομηνία γέννησης
Υπογραφή γονέα e-mail

9+ Συλλογή χελιδόνια

Τα μαγικά μαξιλάρια

Ευγένιος Τριβιζάς

Μια χώρα χωρίς ουρανό. Ένας άπληστος άρχοντας με ένα χρυσό τηλεσκόπιο και ένα μαύρο φτερό. Ένας καταθόνιος μυστικοσύμβουλος. Ένας νόμος που καταργεί τις Απόκριες, τα πάρτι των γενεθλίων και τις Κυριακές. Ένας ύπουλος αρχιμάγος. Μια παπαρούνα κατακόκκινη σαν φλόγα και χιλιάδες μαξιλάρια που έχουν κατασκευαστεί με σκοπό να στερήσουν τον κόσμο από τα όνειρά του. Αλλά τα όνειρα δε σβήνουν έτσι εύκολα. Απεναντίας, κάτι ονειράκια τσοσαδά, που δε σου γεμίζουν το μάτι, φουντώνουνε καμιά φορά, φουντώνουνε σαν τη φωτιά, γίνονται σίφουνας, λαίλαπα γίνονται και κάνουνε τον κόσμο άνω κάτω. Κάποτε λοιπόν στην Ουρανούπολη...

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Βαγγέλης Παυλίδης

Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά & για νέους

ISBN 978-960-293-731-0

Βοηθ. κωδ. μπχ/σπς 0731